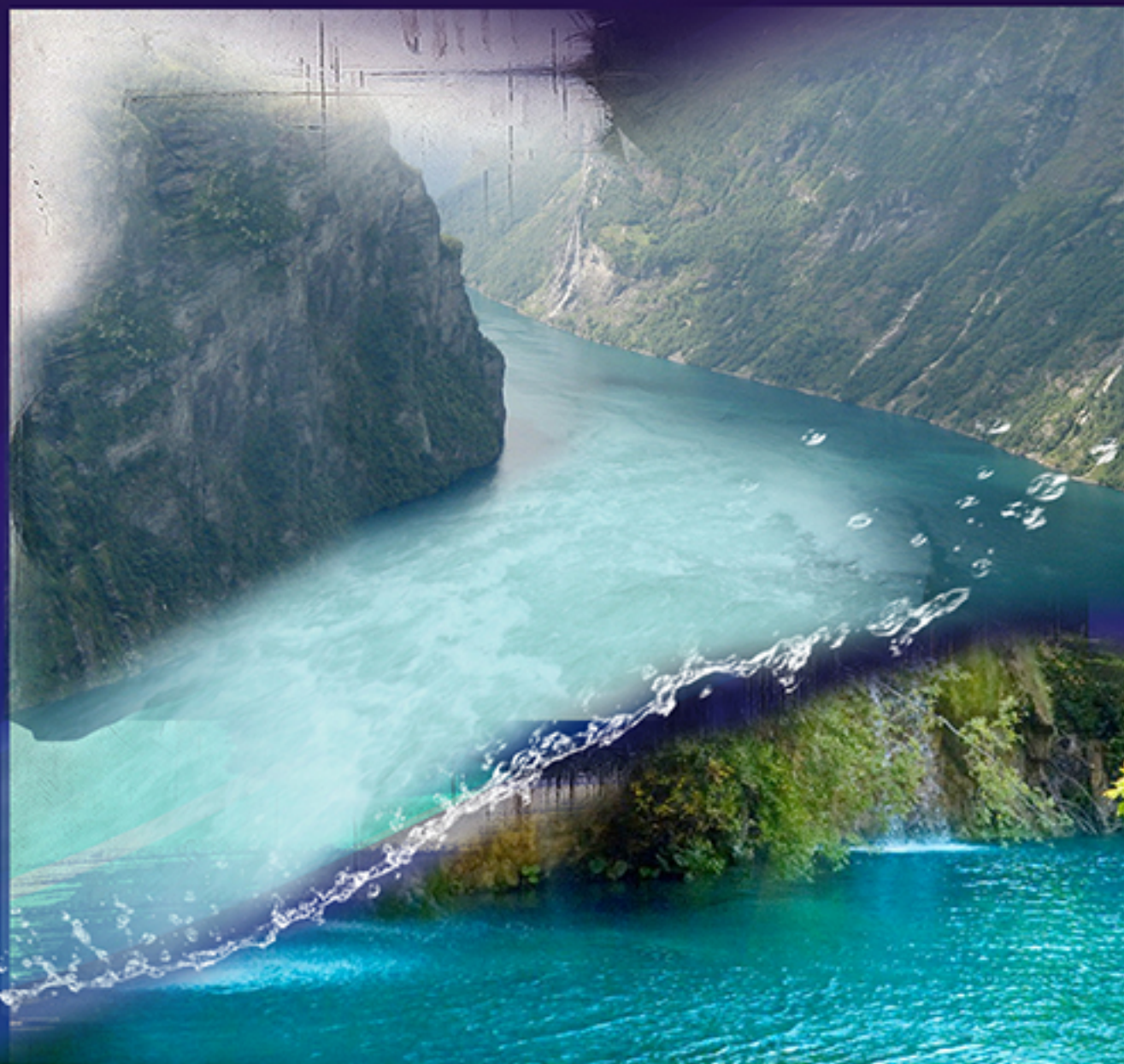

GYIMESI LÁSZLÓ

Gyimesi László a kortárs magyar irodalom egyik leg-sokoldalúbb, a kultúra legtöbb területén tevékenykedő alkotója. Az irodalom minden ágában kipróbálta magát – osztatlan sikerrel.

Szepes Erika

‘EZ EGY MÁSİK FOLYÓ versek

Egyedülállóan egyéni hang-vétel jellemzi költeményeit, amelyek felejthetetlen, lehetszerően kifinomult lírai pil-

GYIMESI LÁSZLÓ

Ez egy másik folyó

Új versek 32.

A könyvsorozatot szerkeszti

BALÁZS TIBOR

BALOGH F. ANDRÁS

ISZLAI ZOLTÁN

Könyvborító:

RÉVÉSZ ÉVA GABRIELLA

A könyv megjelenését

A Nemzeti Kulturális Alap támogatta

nka
Nemzeti Kulturális Alap

A szerző portréját ANTAL ISTVÁN készítette

GYIMESI LÁSZLÓ

Ez egy másik folyó

– versek –

LITTERA NOVA KIADÓ

Alapítva: 1993

Budapest, 2013

EZ EGY MÁSIK FOLYÓ

*Ez egy másik folyó. Szerelem-csillám pikkelyein
Fürgébb halak sodorják partra az elátkozottat,
A holtra-vált fuldoklót, az önkéntes áldozatot,
Az ismeretlent, aki csontot és vért kínált a víznek
Cserébe az üres holnapért, azaz a semmiért, igen,
De teste nem kell a folyónak, kivetné azt a föld is,
Nem fogna rajt' a tűz, szél se sodorná seholhovába.
Ne beszélj nekem bátor vagy gyáva tetről, hull a hó.*

*Ez egy másik folyó, pilléz a pihe fekete bársonyára,
Partján az ocsúdó hús, persze csontok, kagylók, kövek,
Csillám-kikötők, szikrázó dérbozontok, jégtű-ágyak,
Homokká őrlött sorsok turzásai, dűnék sós iszonyból,
A tenger ígéretei, a tengeré, ahová eljutunk akkor is,
Ha hegyre hágunk, ha rágjuk a földet. Tegyük akármit,
Odajuttat a rend, hőzönghetünk akart, tűrt áldozatról,
Szerelem, hit, hűség: mind salak, sötét víz hordaléka.*

*Ez egy másik folyó, önnönmagáé, nem tűr idegent,
Élő vagy holt, mindegy, az ember nem kíváncsi,
Ahogy nem kíváncsi a parti idő, a jégcsipke tér sem,
Csak a magába forduló cifra örvény az érvényes jelen,
A forgás, a sodrásban himbálózó úr, az éjlelkű tölcsér,
A csapódó cseppek galakszisa, s a pörgő fekete lyuk.
Kilökött test, nyújtózom a téli rettenetben, hull a hó,
Magamnak mondom, de értse más is: ez egy másik folyó.*

I.

SOROS BITÓKON

AHOGY

Ralph Thomas, 1962

Vadul
Vagy engedékenyen
Ahogy a lázadó kamasz
A hatvanas évek fordulóján
Ahogy

Késsel
Vagy pusztá kézzel
Ahogy az önbíráskodók
Ha mást tenni nem lehet
Ahogy

Csendben
Vagy kocsmazajjal
Ahogy a csapdábaesettek
Most és mindörökké
Ahogy

Sírva
Vagy vigyorogva
Ahogy a félkegyelmű tiszták
Az ítélet előtt
Ahogy

Ködben
Vagy villámverésben
Ahogy a kivert angyalok
Soros bitókon
Ahogy

CSEH TAMÁS EMLÉKÉRE

Kollázs Bereményi Géza sorokból

*Még ma este én a hídon
Fejembe nyomva apa kalapját megyek
Lám az expressz pompás időben
Mindez hol akad el*

ELŐTTEM HATTYÚ-HAD

Tudsz jobbat, tudsz másikat,
Tudsz valami szépet?
Repül az éj. Te messze vagy,
Kiáltozhatok érted.

A vadkacsák során
Sirályhad éhe ébred.
Megyek a bronzhalász felé,
Arra lesz menedéked.

Megyek a bronzhalász felé,
Füred harcokra ébred,
Előttem hattyú-had visít,
Előtted meg a végzet.

Én ezt a szót nem ismerem,
Tanulom, mit jelenthet,
Írom a verset nélküled,
Készülődik az ünnep.

Készülődik, no, jó hamar,
Vérbe marjult bakákkal,
Szárnyal a dal, mint vakapád,
Dárdásan, kackiásan.

BOLONDOS

Tudhatnék szép verset írni,
Istókuccse, hogy tudok!
Kántálhatnak kövidinkák,
Mormolhatnak mormonok.

Értik-e, vagy csak a dallam
Üt fejükbe vas-szeget –
Kit érdekel, a parti nádas
Szerelmekkel hiteget.

Ring a csónak, fodrozódik
A tó vize, mint a lét –
Aranyhídra hív az árnyék,
Felesleges a beszéd.

Árnyék-e, vagy emlékmása
A kavargó senkinek?
Ez se fontos. Csönd csobog csak,
Végyszavaim menti meg.

Egy nő álma vált pirosra,
Mocorgok a prés alatt.
Halak úsznak méla gyászban,
Lenn halak, fenn madarak.

CSÖNG A REGGEL

Körpanoráma
Napfényes sziget
A nádtetőkön
Ébredő tüzek

Ha csöng a reggel
S rádroppan a nap
Fekete kendődre
Ne várj madarat

ÉS HEGYRE TARTOK

– Ny. A. Álmoskönyvére –

Azt álmodtam, a *másik* költő vagyok,
Fiatal, fess, té- s talpig feketében –
A hegyre tartok, bálványok között,
Versbe csomagolt félkő-félkenyérrel.
A hegyre tartok, de a kép kifordul:
Vitorlába göngyöl a pökhendi szél.
Lebeg a semmi, így sűrűsül eggyé,
Tengerem kékjén csorbul ki a fény,
Delfin sipít ki rám a gyöngyös éjből,
S a lány, aki még meg sem született.
Teremtésre, temetésre készen
Magamat űzve lettem üldözött,
Várfokra tűzött győztes fertályrészem,
Igazíts el az istenek között.

VAKROZSDA

Csöndet! Utat a könnyű szélnek!
Az öreg hajó, íme, kikötött –
Hajósinasból lettem kapitánya,
Elkergetnek, csak utas lehetek.
Ha kísétálok a harsány tömegbe,
Mindenki tudja, rangom érvénytelen,
Bár arany csillog a nyűtt zsinóron,
Már nem soká tűrnek a fedélzeten.

Jártam tengeren, folyón, tavakon,
Arábia bűvös fűszereit hoztam,
S híreket a mindig szebb világról,
Igen, hol voltam, hol nem voltam!
A szörny a múlté, és múlté az érdem,
Vakrozda piszka kardomon a vér,
A vihart felőrlő dalok mástól szólnak,
Fehér lett hajam, mint a sarki tél.

Mennyi jó társam veszett a habokba,
Komor matrózok, könnyűvérű lányok,
Kovácsok, ácsok, költők és zenészek
– Kincseikkel méltatlanok élnek –,
Mind csontváz már, vagy cápa lakomája.
A többi lézeng, sorsot nem talál,
Bolond Istók még Yorickot keresné,
De már hull ránk az iszonyú este.

AZ Ó-VILÁG DÍSZLETEI

A várakozás elkopik,
fogynak a szépiatömbök.
Ami a napé volt,
most csak holdtörek,
csillagszemét
az úr ösvényein.

Hihetném,
szabadság hív a csillagokba,
de az égre szórt fénycsomók
csak az ó-világ díszletei,
hamis ajtók, vakablakok
a kiismerhetetlen házban.

Nem átkozódok,
hiába tenném.
Az újrafestett színfalak
megégnek,
fogynak a szépiatömbök.
Mondtam már, minden elkopik.

II.

A HÁZI VÉGTELEN

KORONÁZÁSI RIGMUS

Dízsortűz a virágdíszre!
Díszjárom díszökörnek!
Dísz-kutakból díszparasztok
Díszvödörrel öntöznek.

Díszpolgárok díszmagyarban
Díszfényt kérnek, díszkrétet,
Díszlámpa-sor díszelegjen,
De nevezzék dicsfénynek.

Díszpéldányok dísz-dalától
Dagadjon a díszterem,
Dísz-dáma a díszebéden
Derüljön a díszleten!

Dübörögjön a díszszemle,
Dehogy legyen disztingvált!
Kísérjen díszemelvénnyre
Díszkíséret Díszkirályt!

Díszvacsora díszhelyére
Ha díszpintyek terelik,
Formálhat új diszciplinát,
Diszkó-görlös nemzetit.

Dísz-ólamba díszvályúhoz
Dísztőr hajt díszvendéget,
Disznómódra jóllakatták,
Míg a hétfő leégett...

Díszünnep lesz minden keddből,
Hívjuk eztán díszkeddnek!
Díszdobozba zárva kedvünk,
Csak tenyerünk viszkethet.

A HÁZI VÉGTELEN

A világ
Megismerhető
Végtelen folyamatban
A házi végtelen lapít
Megint magára hagytam
Fiókba zárva kushad
Nem folytatom dolog van
A világ
Megismerhető
Végtelen folyamatban
A Holdra város települ
Mihelyt elmosogattam

EGY IFJÚ KÖLTŐNEK

Háromsoros versszakokból
Építsd fel a váradat.
Ne rímelj, ha lehet.

Ez a trükkös tercínája
Évezredünk elejének,
Hitelesebb, mint egy honlap.

Ne feledd, a téglá egykor
Égetett agyagból készült,
Követ pótol, rönköket.

Váljon kővé minden strófád!
Rakd egymásra, mészt, habarcs!
Ne használd a gyanús pótszert!

Néha nem árt némi ritmus –
Könnyebb lesz a munka úgy.
De ha nem megy, azt se bánd!

Háromsoros versszakokból
– Ne rímelj, ne feledd –
Világ épül, ha hagyod:

Ez a köved, ez a rönköd.
Tömegével te teremted.
Kelemenért küldj hamar.

EGY NAP AZ OLÜMPOSZON

Felértem a hegyre, a Józsi köszöntött,
Csorba pohárba mérte a bourbont –
Vállamra csapott, gyere, testvér,
A jobbak a csarnok hűsibe' várnak!
Szólt a zene, lakodalmas, nyűtte a banda,
Csörögtek a pléhkanalak, meg a bögrék,
Folyt az ital, meg a szó is, hű, de vidám volt!
A kecske, a bárány illatozott a parázson,
A nyársak majd beszakadtak a tűzbe,
Száz bogrács rotyogott, tyúk, liba, fácán...
A bakra vetett deszkalapok teltek, ürültek,
Kártya került a degeszre lakottak mancsaiba,
Dúlt a népszerű fájer, meg a jó huszonegyes,
S még az *itt a pirost* is bevetette a szomszéd.
Tánc sose lesz? – kiabálta a főnök-külsejű hapsi,
S máris jöttek a lányok, lenge ruhákban,
S a lenge ruhák mind belehulltak a szélbe.
Hej, csudajó, gyere mellém, ülj az ölembe!
Nyögtek az oldal bokrosai, teltek a zúgok,
Vad szerelemtől serked a másnapi üzlet!

És az istenek merre honolnak? – kérdtem a Józsit.
Istenek itt, ne hülyéskedj, mi vagyunk itt,
Mondom, csak mi magunk, a jövő urai,
És tuti: már a miénk az egész hegy,
Fogd be szád, vagy tömd be kajával,
Egy napra jöhettél,
erre a napra,
s máris itt van az este.

FOGAK ÉS FÁK KÖZT

Tudom e dal is régies
Nyárvégi szélben ázott
Fogak és fák közt imbolyog
Szomorú megalázott

Lehetne dühödt ária
Trágár zene az égnek
Csomósodjék az erőd
Szelídek jönnek érted

EZ VERS HELYETT VAN

Ez vers helyett van,
Olyan vers-szerű,
Ahogy a brácsa
Majdnem hegedű.

Van benne ritmus,
Itt-ott rímel is –
Meg ne tévesszen:
A léte hamis.

Nincs benne haza,
Virág, szerelem,
Zúgó fenyvesek
Fuvallata sem.

Nincs benne falu,
Tanya, pipa, bor,
Nincs benne Isten,
Tűz, csipkebokor.

Nincs egy barát sem,
Anyá, se gyerek,
Nincs tiszta szó, csak
Helyettesített.

Már én se lennék,
Sodor a szöveg?
Lábhoz vaksi ősz,
Véres nádtörök!

Vers ez itt? Dehogy!
Énekelgetek.
Árnyamat nyúzzák
A helyettesek.

SZEGŐDNEK HOZZÁM NÉHA

Szegődnek hozzám néha állatok
Korcs ebek méla macskák
S az a félnótás madár a hegyvidékről

Befogadom szeretetembe őket

Jönnek felnéznek s mennek is
A balsorsnyi időt ki nem várják
Galambos őszbe más temetkezik

Feketítik gyolcsunkat a varjak

Csorba edényben rezzenésnyi víz
Talpak csőrök nyoma a déli kertben
Idill ez érted ha felhős is idill

No de kérem most meg ez a nyúl

III.

NINCS TITOK

VURSLI

És vert hadak és győztesek
És mindenféle népség
Nyüzsög fölöttünk a világ
Érdektelen a mérték
Értéktelen a régi kincs
Önzésünk cifrán viczorog
Bárgyú örömré bémulunk
Ha volt is immár nincs titok

HA TUDNÁM

Száraz horvát bor előttem,
Monarchiás palackban.
Korcsulanka – hogy is hívták
Ezerkilencszázhatban?

Gyöngé harmattal köszönt,
Korrekt és tiszta ízzel.
Áldja meg Dalmáciát
Az idejétmúlt Isten!

Asztrálestén ferencjóska,
Kossuth Lajos kalapja...
Kortyolok egyet, összeáll
A jövő nyár divatja.

Piros-fehér kockák a címkén.
S egy háromszín kokárda.
Olasz vagy magyar nem tudom,
S ha tudnám is, hiába...

KESERŰ

Tiprató gazdag zsoldos bohóca
Ne alkudozzon kényes csikómra
Pártom kardos angyal lehetnél
A patanyomod is szeretném

Nincs pártom angyalom sincsen
Mélázom kardon és bilincsen
Zászlós dobos lehettem volna
Dér nyomul a patkónyomokba

KESERVES

Nem fénylik őszöm
Tompán opállik
Varjakkal terhes
Nem tart sokáig

Nem tart sokáig
Varjakkal terhes
Hófelhőt dajkál
Kopott keserves

Kopott keserves
Hófelhőt dajkál
Hegy vére csurran
Darvad a dal már

Darvad a dal már
Hegy vére csorran
Nyaramat őrzöm
Bíborló borban

Bíborló borban
Nyaramat őrzöm
Tompán opállik
Nem fénylik őszöm

KÖZÉNK VALÓ

Nemes Lászlónak 90. születésnapjára

Mert semmi más nem jöhetett,
Eljött tehát az éjfél,
Belénk döfött egy ósdi tör,
Vérholt a mesénk végén.

De a hajnal, a biztos holnap
Már föltartóztathatatlan.
Hamvad a tegnapi parázs,
Fül a nincs is még katlan.

Fűtik nem ismert társaink,
Ők, akik értik mindezt.
Friss szavukból zene árad,
Most teremtik az istent.

Ez az isten közénk való.
Van kése, kalapácsa.
Írni-olvasni már tanul,
De gyámoltalan, árva.

Próbálná hangját, erejét.
Van kése, kalapácsa...
Múlnak az évek, felkiált.
Miért hagynánk magára?

KÖZÉPRE

Verd meg Isten verd meg
Vagyis hát no mégse
Veri őt a világ
Kergeti középre

Nincs fekete szalag
Hajtókéjén vállán
Nincsen piros rózsza
Mellén vagy orcáján

Nincs megtépve inge
Vére bárha csordul
Bolondot kerestél
Mért félsz a bolondtól

Vélted ezt is értik
Kik arra születtek
Nézik csak a tükröt
Vége az ünnepnek

Ünnep volt-e kérded
Mosolyod elárul
Gyásznapi pirosodott
Nem volt szó Mohácsról

„NÉHANAP GOLFOZNI JÁRTAM”

– T.S.E. –

Végül megjött a nyár
Széllel
Langyos esők termékeny függőnyeit lebegtette
Felhőlyukak közt görgette a vattába göngyölt napot
Bámultad ernyőd alól
Az isteni százlyukú pályát
Láthatatlan ütők szikráztak
Dübörgött a száguldó mező
Szakadt egyesült pörgött gomolygott
Szivárványt taposott sárba
A tenger ízével pántlikázott
Szoknyát kalapot repített tilosba
Végül az ernyőd is elragadta
A vén fenyő csúcsán csipkedhették a szarkák

Miért nem hittünk ebben a tiszta percben?

Csak az árvizet láttuk
A roncsoktól viselős folyót
A kiöntött fészkeket a puffedt lódögöt
A hatalmukat vesztett gerendák torlaszait
A félelemtől bódult vadlibákat
A határtalanság ijesztő dokumentumait
Azt
A visszafordíthatatlan szennyözönt
A tengerig hömpölygő bűnjeleket
Lehajtott fejjel álltunk a parton
Punktum

*Azértis beköszön a nyár
Karcos széllel úgy ahogy kell
S felemelt arcunkba csapja a lágy esőt
Játékra hív birokra friss csatára
A nap a labda az ütő a villám
S miénk lesz fenn az isteni mező*

Vagyis a miénk már

MIT AKARHAT

Elegem van a borongó őszből elegem a pirosuló
borokból
Elegem a szánakozás hétrét görnyedt
pótcsillám-dalából
Kezemben ez a kés akarhat valamit
Akarhat valamit ez a kés kezemben

Jaj de csendesek a hűlő délutánok a hóra készülő
liget útjai
Csendesek akár a temetői fák alatt a tócsává fogyott
mécsesek
Lemegyek a partra gyűjtök uszadékfát
Tüzet rakok balsorsra lobogó kis tüzet

Elegem van a hersegő nagy tüzekből
a máglyasorokból
Az ökörsütések illatos paraszából a felkavart időből
Csak a holnapi kenyér illatából
Nincs elegem azt még kivárom

És kivárom a friss kortyokat is a csorduló erdő alján
És kivárom a holnapi lányok elém szédülő sós dalát
Kivárom azaz kívárnám ha tudnám
Nincs időm már a várakozásra sem

Csoszog a tél veri le csizmájáról a tömbösült havat
Elegem van a hóból gerincemben a pengék hidege
Mit akarhat itt ez a kínálkozó kés
Mit akarhat lassan mozduló kezem

SÁRKÁNYFÖLD

A költő járatlan a politikában,
Értő fejek nyüzsögnek a pályán.
A jó vers ritkán lesz kiáltvány,
A lángoszlopok, ugye, kialusznak.

Annyi kecs van a bíborló őszben!
Mérje tudós fő a proli-nyomort,
Mentse gépére e gyönyörű kort,
És döntsenek az arra hivatottak.

A tevékeny firkász mismás, ugribugri,
Tévelyeg az érdekviszonyok közt,
Bár a levertek vélt ügyében hőzöng,
Maga a vesztes, szánalmas pojáca.

Miért is ágálna most az árva költő?
Egymást olvassák ma a versek,
A költeménye mind beáll szövegnek,
S ha személytelen, biztos többre jut.

Betűtengertől részeg kapitányok
Akciós árú ihlettel eveznek,
S ha egy partot mégis felfedeznek,
Kihűlt mező az, sárkányföld, mocsár.

SÖTÉT IDŐ

Pörög a nyár
Az égi labda
Korommadár
Az éjre csap

Parázs pipál
A holt homokban
Kifent király
Vedlett varangy

Pörög a nyár
Széttört szavakra
Béklyót a sötét
Csöndje rak

Fénytelen évek
Gyülekeznek
Fehér gyászt ölt
A Hold a Nap

SZÉLJEGYZET

Radnóti Miklóshoz

Veresmarton szerb holló károg.
Néki *e tájék mit jelent?*
Szeleket bont a rügyező fa,
Rommezőn űzné a telet.

Tolató mozdony füstzenéje
A ma érvényes túlvilág.
Katonakondér öblére várnak
A *kis öklelő gidák.*

Hiú hazugság torz reménnyel –
A raj az árokban szorong.
Hajtogatnák, de aztán mégse,
aki takács volt, újra szőni fog.

Halottak közt, *mint terhes asszony,*
A *holló billeg,* mi mást tehet –
Gránátot hoznak, gyilkos kedvet,
Ha *visszatérnek mind a mívések.*

TÖRTIDŐ

A teremtés egyetlen másodperce,
Töredék-pillanata mindannyiunké.
Előtte? Ki tudja, az másik téridő.
Utána: hosszú hajsza a közhalállal.
Ha lenne Isten, jót röhögne rajtunk.
Ha mégse lenne, persze, akkor is.

UTAZTAM VAGY UTAZTAM VOLNA

Voltam én is a temetőben tegnap délután
Néztem az őszbe borult fákat a szertartás előtt
És mosolyogtam

Micsoda elmúlás mondta barátom s nem mutatta
Neheztel a mosolyért és a szürke kabátot is
Keveselli rajtam

Pedig én már az elhunytal utaztam új csillagokba
Azon a kék folyosón amiről annyit beszélnek
Az istenlátók helyettesei

Utaztam vagy utaztam volna végülis mindegy
Rajta pálmafás bermudanadrág volt tigrises trikó
Az angyalokon szoknya háncsból

A tiszteletes alig szólt a kirendelt védő dadogott
Görcsös gordonkán Vivaldi-futam fázott
Út a pokolba zengte Chris Rea

Én nem mondtam semmit döngölt a berhelt áhítat
De együtt szálltunk fel a vaksi villamosra
Igyunk két sört a Délinél

A pultoslány nézett ijedten kihez mit beszélek
Kié a másik pohár ki hagyja veszni a habkoronát
Néztem meredten magam is

ZENE

Ez itt a csúcs? A jégmező?
A tél falakká dermedő hava?
A szél, a fagy királyi földje?
Ezért siettem, ezt akartam látni?

Szakadt ruhám, sebes karom, bokám,
Botló szívem hiába kergetett.
Se vár, se kincs, se istenek,
Kövek csupán – a jég, a hó alatt.

Barlang se vár a fáradó utasra,
A szirt mögött megágyazok magamnak,
A fagy de lassan éri el csontot!
A kő, a jég, a hó zenét hazudnak.

ACÉL CSILLAN

Ez a puszkagolyó
Emlék
Más százezer
Emlékké akar lenni

Szakad török a test
Nincs történelem

A vér felszárad
Csillog az acél

Íme a hagyatékunk

IV.

CSAK A RÉSZ

CSAK A RÉSZ

A töredék,
A lehetett volna –
Az érdekelt.

Nem a lekerekített álmok,
Csak az *él*, a *hegy*, a *fog*.

A penge éle?
A lét cselekvése?

A tör hegye?
Felhőtépő orom?

Fűrész foga?
Vadkané, oroszláné?
Jövőidőnké?

A rész,
A töredék, igen.

Mondanál
Valamit nekem?

DOROMBOLO

Költőnk macskahiányban szenved,
Azaz hősünknek nincs macskája,
Dorombolástól mentes háza –
(Na ja! Bár háza nincs.)

Körülötte boldog népek,
Macskások mind... Közben ő meg...
Szóval költőnk a macskapiacra megy.

Cirmost néznék, mondja, nem egyet,
Meg aztán feketét, és... fehéret!
Perzsát, angórát, halványkéket,
Szórtelen egyiptomi rémet!
S valami macskaeleséget,
Hat tucat egér épp elég lesz.

De hát a macskapiac zárva,
Költőnk dohog, eljött hiába.
Visszaslattyog a *macskamentes* övezetbe,
S egymás után három kancsó bort ereszt le.

Vad dorombolástól zeng a ház, az erdő.
Pedig nincs is macska. Rejtély! Megfejtendő.

FÉLBEHAGYOTT TÖRTÉNET

Már minden szereplő megjelent,
Kiköszörültettek a kések.
Szó se essék lanyha irgalomról,
Hiéna-torkokból morran ki az ének.

Kiadták az útját délnek, napsütésnek,
Kínok, vér, iszonyat, sürgő bakó-népek –
Sűrű kátrány éj zúg, csillagok se égnek...
Így nem érhet véget
se vers, se történet.

FELDÚLT KÖNYVTÁR

Félbehagyott
könyvek között
az út

Úriszobától a szakadékig

Pernye korom

Vércsepp a szemüvegen

Enyém
tiéd
kié

FOLYTATÓDIK

A vadászat íme folytatódik
Most a hajtókra lőnek
Ficsúr hadak a könnyű prédán
Alattuk éhes földek

A vérszag hölgyek édes a mámor
Miénk a század terítéke
Dúvad oson a vétlen fák közt
Csonka kivérzett béke

IDEGEN DAL

Az ösvény kitalálod-e
Ragad a végtelenhez
Ki reggel rákérteznek
Sejti estére hol lesz

De az ösvény szélcsapda is
Elragad pörget megtör
Hamis távlatot kínál
Falak nélküli börtön

Mégy a közömbös nap alatt
Idegenek a tornyok
Lopakodó ordasok
Szemfogán villan sorsod

KARCOS BOR ÁRÁN

Fejünkben csákó
Vagy már korona
Nézzük hát
Hová megyünk
Ha indulunk haza

Nézzük hát
Hová megyünk
Ha véget ér a tél
Itt ez az ösvény
Egy próbát megér

Ez meg az ének
Karcos bor árán
Katonanóta
Mi más lehet

Kardbojtra pókok
Szőnek ezüstöt
Babér a konyhán
Lágy operett

KÓSTOLGATÓ

A kimért perc már senkié,
Elgurultak az órák.
Tintafolt szív fölött az ingen,
Csörögnek a túlsült metaforák.

Nincs gödör, ha van is: másik,
S az se jó már semmire.
Abroncsolják a régi hordót,
De új borunk nem fér bele.

MÁSRA MARAD

Mennénk tovább,
De dől az ég,
Hegyek ugranak elénk,
Árvíz tör gátat és hidat,
Orkán viszi a házakat,
Lávát hömpölyget a patak,
Halottakat az alkonyat.

Mennénk tovább,
De nincs hova,
Koromból volt a korona,
Ködből a jogar és a kard,
A palást, ami betakart,
A kristálycsutka szétesett,
Celláiban a rettenet.

Mennénk tovább,
De nincs miért,
Itt tart, ki él, és aki élt,
Hiába űz az életöszton,
Menekülj, míg tudsz, de rögtön,
Ne állj ebben a fergetegben,
Nincs ellene szó, se fegyver...

Mennénk tovább,
Se láb, se kéz –
Lélek, ami tette kész,
Csak kimeredt szembogár,
Óncsepp olvadó orgonán,
Helyettünk dadog, reng a föld,
Helyettünk pokloz benn a csönd.

Mennénk tovább,
Vagy már nem is,
Másra marad a genezis,
Szétszórt csontunk csupán lelet.
Ha lennének újra emberek,
Nézzék a görcsbe zárt időt!
Ne a holtat! Az ébredőt.

MEGHÍVÓ

Már megint üres papír
Üres képernyő
Megint a felkiáltójelek rejtett üzenete
A láthatatlan jelenlevőké
Már megint valami kötelesség
Amit valaki rám mért
Anélkül hogy egyezkedtünk volna
Miről is

Én már rég nem akarok verset írni
Nem akarok prózát sem
Legfeljebb meghívót
Egy váratlan vacsorára
Vagy levelet a szerelemről a rossz időről
A repülőm késéséről
Vagy arról miért nem készülök
A kihagyhatatlan bemutatóra
Ahol megismerhetem
Mit is kit is

Hát ez a baj az üres papírra verssorok feszülnek
Tiltakozom mégis de hamar
Kattogó betűkkel bekerülnek a Gépbe
Piszkozatként ugye de már-már érvényesen
Higgyétek el
Nem jelentenek semmit
Semmit sem jelentenek
Jelentik a semmit

Azaz
A semmiről jelentenek
Mint a titkosrendőrök Betlehemből
A gyermekgyilkosság előtt

Mégiscsak lenne valami
Valami lappang az üres papír mögött
A képernyővédő sivatagában
Valami lappang homlokom fedezékében
Torzszülött terrorista
Győztes gladiátor
Nem nem elkapart magzat a tündérilonáktól

Már rég
(az imént írtam)
Nem akarom a verset
A vers sem akar engem
Hold ficákol izákomban
Meg egy sikamlós csillag
Vacsora lesz belőlük az ismeretlen házban
Ahova máris invitállak

Hozz paprikát sőt
És sok tüzet nekem

MICIMACKÓ NÉVNAPJÁRA

Kovács János név alatt

Rajtaütés.
A lélek kész van.
Pattog a bábu
Szakadatlan.
Pattog, ugrál,
Énekelget,
Kedvre kedvet
Így terelget...
Csöndben állok
A kaptár mézzel,
Téged köszöntlek,
Érd fel ésszel.

SZÁZ MA A MENNY

Átszól egy sor a másiknak, bizony:
Te gondolkozol, én meg gondolom –
Mi ketten, persze, bármire megyünk:
Vakszöveg lesz. Így táncra perdülünk.
Az olvasó agyában zsong a jégdugó:
Száz ma a menny, a pokol nyolc rugó

SZÓVÁNKOS

Hosszú és sötét,
Ha nézem.
És ha nem:
Rövid, világos.

ÚJÉV

Komoly arcodon nincs nyoma
A világtalan időnek
Menekülnek a vadkacsák
Árad a tél belőled

Árad a tél te tiszta vagy
Ítélsz de nem ítéltetsz
A penge tükrén vér-ragya
Visong a nap sötét lesz

VARJÚTAVASZT

Suhog a tél
Varjúcsapat
Tép a szél hajába

Itthon vagyok
Akár a kő
Károgó imában

Értéktelen
Minden szavam
Suttogom kiáltom

Varjútavaszt
Sír az ereszt
Jégcsapolt hiányom

ZÁSZLÓ ALÁ

Messze van (messze van),
messze a szabadság,
Holdkóros zsandárok
fenik, csinosítják,
Gyömöszölik vasba,
cifra kalodába,
Terelik korbáccsal
Szárszóra, Abdára,
Gyötrik zászló alá,
pólyázzák parancsba,
Doni menet indul.
Mohácsra? Aradra?

AZ ELVESZETT VÁROS

Tél van keresd a földet
Szemben katonák jönnek

Köszönts az érkezőket

Tél van vadak nyoma a hóban
Városod van-e s hol van

Kattog a magyarázat

Csontig fagyasztó szélben
Hogy bízatsz menedékben

Nincs mentség sem bocsánat

KOROM

gyertyafény a vezérlőteremben
de a reaktor dolgozik

V.

ARANY HIDAT
A JÉGMEZŐRE

BOLOND ISTÓK PADLÁSÁRÓL

...

Harsonáznak
 holnap vasárnap
Hints virágot
 a katonáknak
Hints virágot
 a nevenincsnek
Gyöngy kél a gyöngyre
 gyönyörűek

...

csücskén a holdnak
leng a kolontos
napszél szárítja
felhőket foltoz

...

áزالagok ázzanak
kúszóindák kússzanak
harmat hulldogáljon

...

volt szüret is emlékszel Kátya
bordó gerezdek hulltak a kádba
 hol merre és miért

köböl többjében gugál a bágyog
és napsütésben ázik a taréj
 megmentünk ne félj

...

aranyhidat a jégmezőre
jegesmedvéknek biztos ösvényt
piros golyó a világ szélén
remeg kipukkad összeomlik

...

hibahatáron sül a nap
az ordasoknak vége
repülj a vadlibák után
délre hát akkor délre

...

filléres gondjaim nincsenek
mióta megszűnt a fillér

...

mire készülsz mondd hamar
odasültek az álmok
ködös reggelre ébredünk
és ma sem kiabálok

göcsörtös vén fatörzseket
formálok puszta szélből
cifra bilincsben a világ
mért félsz a jövővénytől

...

vergődő madár a kályhazugban
repülne bújna
egyszerre nem megy
neki sem

balladás vége van:
üres szó a ház
a kályhazug
igen

...

petákom sincsen hű de víg vagyok
lovam se kap
két napja abrakot

kicsapom hát legeli mit talál
keres az ördög
holnapra megtalál

...

Mondd velem!

Ez itt a kő.
Ez itt a csákány.
S ímé a vers:
kockáskék
szivárvány.

...

töltelékszavak
rá ne ébredj néma vagy
honnan tudnád milyen színekről
álmodik a vak

...

labdázik az Isten
egyet kettőt hármát
a lelátókon angyalok
meg szentek ordibálnak

kapura emel az öreg
a háló máris zörög
jöhet a döntő fehér mezben
már futnak ki az ördögök

...

ez a rózsza ez a lánc
kártyát vet az éjféli
bástyafokon gyöngye szél
s öt pont a versem végén.....

...

vers maradj magadnak
én is magadra hagylak
fejezd be magad szépen
mert én nem tudlak én nem

...

semmit se tudsz a golyó közepéről
ha feltöröd már nem golyó

...

-án
-én
dátumragok.

tegnap szél volt,
holnap esni fog.

ébred az erdő,
ez jó dolog.

-án
-én
mi az, ki motyog?

...

NÉHÁNY ÚJ HAIKU

1.
avardomb roskad
füstjelek közt szél motoz
nincs nyomom itt sem

2.
avarban gázolsz
nevet adtál a nyárnak
észre se vette

3.
ne kavarj szelet
a tél palotája kong
kong és lángot ölt

4,
holdhintá ég
hamvad a bársonyököl
fagy furulyázna

5.
mert ma tavasz van
a virágok tiédek
egészen estig

CSAK TUDNÁM

A hóban rókalábnym,
 beköltözik az erdő –
fácánok vonulnak,
 a szarvaskirály is eljő.

Buszok nyomvályújából
 őzek lefetyelnek,
torlódó kocsisorok közt
 vadkan terem fegyelmet.

Repedezik az aszfalt,
 s áttör a lucskon-sáron
három fa, világnagy.
 Csak tudnám: miért három?

NAPFORDULÓ

A király halódott
 És a köszörű
Sírt sírt a barna vályúban

A fogatok már előálltak
Setét szolgálkártyáztak a bakon
S a kocsmák a jelre vártak

A harangozó nagy meleg húsokat evett
Miközben valami harmadik fiúról
Prézsmítáltak a lacikonyháknál

Rend van itt szuszogott a zsandár
Bár a zsoldosok előre kérték a rézpénzt
Míg a vadkacsák zavartalanul vonultak

Ma különösen fényesek a kardok
S a kések élesek kölykök el innen
Tett rendet a mester a poccsban

Ködöt hasított egy tündér szárnya
A király halódott Az ősz meg hányta
Hányta a cigánykereket

ELŐÉRTZET

Lángol az erdő
Alkonyodik

Ritka szél szemezget
Lombot és időt

Harangszó pöttyei
Az olvadó neszekben

Megérkeztél
Füst árnyéka lebben

Nincs visszaút
A holdon hajnalodik

ZÁRÓDAL

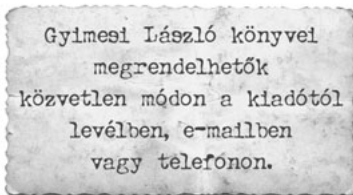
Ne lépj rá a versküszöbre!
Rezedaszó zeng a kertben.
Hiányoznak még a rigók,
Bár a tervben voltak ketten.
Szerepelt egy házi tigris,
Elefánt is, nagy csapatnyi...
Álmok, tervek. Csattog az ég.
Elbúcsúznék. Nektek annyi.

Tartalom

<i>Ez egy másik folyó</i>	5	Törtidő	40
		Utaztam vagy utaztam	
I. Soros bitókon	7	volna	41
Ahogy	8	Zene	42
Cseh Tamás emlékére	9	Acél csillan	43
Elöttem hattyú-had	10		
Bolondos	11	IV. Csak a rész	45
Csöng a reggel	12	Csak a rész	46
És hegyre tartok	13	Doromboló	47
Vakrozsda	14	Félbehagyott történet	48
Az ó-világ díszletei	15	Feldúlt könyvtár	49
		Folytatódik	50
II. A házi végtelen	17	Idegen dal	51
Koronázási rigmus	18	Karcos bor árán	52
A házi végtelen	20	Kóstolgató	53
Egy ifjú költőnek	21	Másra marad	54
Egy nap az Olümposzon	22	Meghívó	56
Fogak és fák közt	23	Micimackó névnapjára	58
Ez vers helyett van	24	Száz ma a menny	59
Szegődnek hozzám néha	26	Szóvankos	60
		Újév	61
III. Nincs titok	27	Varjútavaszt	62
Vursli	28	Zászló alá	63
Ha tudnám	29	Az elveszett város	64
Keserű	30	Korom	65
Keserves	31		
Közénk való	32	V. Arany hidat	
Középre	33	a jégmezőre	67
„Néhanap golfozni		Bolond Istók padlásáról	68
jártam”	34	Néhány új haiku	73
Mit akarhat	36	Csak tudnám	74
Sárkányföld	37	Napforduló	75
Sötét idő	38	Előérzet	76
Széljegyzet	39	Záródal	77

GYIMESI LÁSZLÓ KORÁBBAN MEGJELENT KÖNYVEI:

- IDEGENVEZETÉS** (versek) Neapolis 1993.
- A LÁTHATATLAN KERT** (versek) Littera Nova 1995.
- AQUINCUMI ŐSZ** (versek) Littera Nova 1998.
- VISSZATÉRÉS NA'CONXIPÁNBA**
(versciklus) Littera Nova 1998.
- VARGA RUDOLF – A PIMASZ P/R/OLIHISZTOR**
(kisonográfia) Bíbor 2000.
- VÁNDOROK NEM RAKNAK VÁRAT**
(válogatott versek) Littera Nova 2000.
- KÉRDEZD MEG BULENDÁT! – SÖRKEKSZ**
A VAKEGÉRBŐL (tárcák) KKDSZ 2002.
- FALFIRKÁK A KÖZFÜRDŐBŐL**
(versek) **Z**-könyvek 2004.
- MÉG EGY KÖRT, BULENDA! – SÖRKEKSZ**
A VAKEGÉRBŐL II. (tárcák) KKDSZ 2004.
- BEKÜLDJEM ÉRTETEK A MEDVÉT?**
(regény) Littera Nova 2004.
- A VARÁZSLÓ VENDÉGEI** (mese-füzér) Alterra 2006.
- ÓBUDA ITT, BELÜL**
(válogatott versek) Littera Nova 2006.
- AZ ELDÖNTÖTT IDŐ** (versek) Littera Nova 2007.
- A PÓTTARTALÉKOS POKOLJÁRÁSA**
(esszé) Orpheusz 2008.
- BENÉZ A SZÖRNY IS** (versek) Littera Nova 2008.
- AKKOR MOST REPÜLTEM, VAGY NEM**
REPÜLTEM? (regény) Littera Nova 2008.
- AZ ELEGÁNS BOZÓTHARCOS** (esszé) Herendi 2010.
- AZ EMBER, AKI LEJÖTT A HEGYRŐL**
(regény) Littera Nova 2012.

© Gyimesi László, 2009

Littera Nova kiadványszám: 265

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.litteranova.hu

LITTERA NOVA KIADÓ

ALAPÍTÁS ÉVE: 1993

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
TELEFON: (06-30) 212-0996, FAX: (06-1) 239-2330
E-MAIL: drbalazstibor@gmail.com

FELELŐS KIADÓ: dr. Balázs Tibor igazgató
FELELŐS SZERKESZTŐ: Csontos Márta
TIPOGRÁFIA: L. Kossár Tímea

Nyomdai kivitelezés: Vareg Produkció (www.vareg.hu)

ISSN 1586 121X
ISBN 978 963 9643 84 0

lanatképekkel örökítik meg
korunk életérzéseit.

Szerdahelyi István

Az autentikus szépírói reflex-
ión keresztül ... a befogadó
... szembesül az őt körülvevő
kor visszásságaival, de az ol-
vasás élménye által, ha csupán
időlegesen is, de megszépül-
het, elviselhetőbbé válhat
számára a világ.

Kántás Balázs

www.litteranova.hu

*Csak a magába forduló cifra örvény az érvényes jelen,
A forgás, a sodrásban himbálózó űr, az éjlelkű tölcser,
A csapódó cseppek galakszisa, s a pörgő fekete lyuk.
Kilökött test, nyújtózom a téli rettenetben, hull a hó,
Magamnak mondom, de értse más is: ez egy másik folyó*

www.litteranova.hu

1895,- Ft

ISBN 978-963-9643-84-0

